

den keper bekijken van het schilderijtje van Van Drielst met dien overvloed van pittige accentjes, den blik laat vieren over het wijde doek van Weissenbruch — één groote lichtflakking, waarin zee-en-strand zijn opgenomen — is het of men met zijn aanschouwing van het Microcosmos in het Macrocosmos overgaat. Het is bijna vanzelfsprekend, dat de zoogen. Haagsche school met wat er zich omheen groepeert in deze museumcollectie ruimelijk — zij 't niet zoo overmatig en tevens eenzijdig als in 't Rijksmuseum — vertegenwoordigd is. Twee van Goghs, holl. tijd, sluiten zich daar goed bij aan. Onder de nieuwe aanwinsten moet in 't bijzonder gewezen worden op het kinderportret door M. Maris, omdat dit zoowat als *pièce-de-résistance* schijnt te moeten gelden. En niet zonder reden, want het bevat ruimschoots de uitgelezene kwaliteiten, die, naar we mogen veronderstellen, nu wel algemeen erkend en gewaardeerd worden. Maar juist daarom zou even kunnen gewezen worden op een schijnbaar ondergeschikte, doch m.i. toch voor deze kunst kenmerkende bijzonderheid. En wel, dat het kind een citroen in de hand houdt. Ongetwijfeld voegt die kleurnoot van stil geel zich harmonieus in het uiterst delicate gamma van een gedempt wit, waarin het figuurtje gehuld is — maar, Vincent van Gogh gaf een kind een appel in de hand! Een honingzoete idylle van Josef Israëls, uit omstreeks 1850, als uiterste tegenstelling met schilderijen uit zijn laatsten tijd, is belangwekkend, niet alleen omdat zich daarin afteekent de snelle evolutie binnen een betrekkelijk kort jarental, maar ook, omdat het aanwijst hoe een aanzienlijk kunstenaar onder de wendingen daarvan op niet te voorziene wijze kan uitgroeien.

De „jongeren”, dat zijn zij, in wier werk de betrekkingen met de nationale tradities zoo niet geheel verbroken, dan toch los worden, zijn zooveel mogelijk afzonderlijk gegroepeerd.

Dat is dan de afdeeling die t.o. van de vorige, geprononceerd modern kan heeten, zoowel van schilder- als van beeldhouwkunst. Sluyters en Raedecker zijn, niet ten onrechte, daarbij op den voorgrond gesteld. Deze afdeeling is zeker nog voor aanzienlijke en vooral veelzijdiger uitbreiding vatbaar, wat in de toekomst wel verwacht kan worden — Voor 't eerst geëxposeerd, zagen we een stilleven van Charley Toorop, wat onzeker en tastend, maar (daarom) merkwaardig, dan „Lelies” tegen een wonderlijk blauwen achtergrond van Jaap Weyand, dat niet zoo opvallend (of opdringerig) modern is, maar als uiting van den tegenwoordigen geest weer stille en schoone deugden heeft als de Zee van Tholen.

Het stilleven van Hynckes ziet er dan weer meer „modern” uit, toch is er meer dan een uiterlijke allure.

De aanwezigheid van buitenlanders is in een tegenwoordige collectie van moderne kunst niet alleen zeer wenschelijk, maar ook dringend noodig. Dat hoeft wel geen nader betoog, daar in de werkzaamheid